

LÁ THƯ MỤC VỤ

Thật oan cho ông Tôma khi hằng năm chúng ta vẫn cứ chụp cho ông cái mũ “Cứng Tin”, sở dĩ chúng ta dễ dàng kết án ông như vậy chỉ tại vì chúng ta mau quên thôi. Cái mũ “Cứng Tin” đâu phải là độc quyền dành cho Tôma. Ngoại trừ Đức Mẹ (vốn được mang tước hiệu là “*kẻ đã tin*”), thì không một ai trong số những người thân cận Chúa Giêsu đã dễ tin rằng Chúa đã sống lại. Hãy nhớ lại trường hợp quý bà quý cô đem hương liệu ra mộ để xúc lên xác Ngài, nghĩa là họ đi săn sóc cho một tử thi chứ trong đầu không hề nghĩ rằng họ sẽ đón chào một Người Sống. Nhìn thấy mồ trống và cho dù có được người thanh niên nào ngồi đó trấn an và cho biết “*Ngài đã sống lại, đừng hoảng sợ*”, các bà ấy đâu có tin vì thánh Mác-cô tả rất rõ : “*Họ ra khỏi mồ mà chạy trốn, vì họ run rẩy và sợ ngất người ra*” (Mc 16,1-8). Khá hơn một chút là trường hợp bà Maria Magdala : bà đi tìm một xác chết bị đánh cắp, đến nỗi khi “*trông thấy Đức Giêsu đứng đó*” bà vẫn cứ tưởng là người làm vườn !

Nói gì đến hai môn đệ thất vọng rời Giêrusalem đi về Emmau. Hai ông đã nghe những tin đồn về ngôi mộ trống rỗng, về thiên thần hiện ra báo tin, về các bà đã trông thấy Chúa...thế mà họ vẫn giữ bộ mặt u sầu ảo não chấp nhận bỏ cuộc trở về quê làm ăn. Gặp người khách lạ cùng đi bên cạnh cả buổi, rồi nghe vị ấy giải thích đầu đuôi gốc ngọn toàn bộ Kinh Thánh, hai ông vẫn không nhận ra Chúa vì cả hai đều chưa tin Ngài đã sống lại. Đợi đến lúc Chúa mở mắt tâm hồn ra bằng cử chỉ bẻ bánh thì họ mới nhận ra ! Tất cả các tông đồ khác cũng “Cứng Tin” như vậy thôi ! Nghe bà Maria Magdala nói là đã thấy Ngài, ‘*họ không tin*’. Nghe hai ông từ Emmau trở về thuật lại, ‘*họ cũng không tin*’. Phải đợi “*sau cùng Ngài tỏ mình ra cho chính nhóm Mười Một đang khi họ dùng bữa*” lúc đó họ mới mở mắt ra. Nếu Chúa Giêsu chỉ ‘*kê*’ nhẹ ông Tôma “*đừng ở như kẻ cứng tin*” thì rõ ràng Ngài cũng không nhẹ tay với các ông khi Mác-cô tường thuật : “*Ngài quở mắng sự cứng tin, lòng chai đá của họ, bởi họ không tin những kẻ được thấy Ngài đã sống lại*” (Mc 16:9-14). Như vậy đâu phải một mình Tôma cứng tin !

Nhưng qua bài học của Tôma mà chúng ta học được sự tuyệt vời của tấm lòng nhân hậu của Thiên Chúa. Bất kỳ kẻ ‘*cứng tin*’ nào, dầu là ở vào giờ thứ 25 đi nữa, vẫn có một chỗ đứng thật thân thương trong đôi mắt nhân hậu của Thiên Chúa. Đối với Chúa, không một “*Tôma*” nào mà không đáng kể. Tôi tin rằng Thiên Chúa không giỏi kế toán, và con người không bao giờ là số lượng mà là từng cá nhân mà Ngài Quan tâm chăm sóc với lòng yêu mến. Chúa không vì 99% người đã tin mà bỏ qua 1% cứng tin. Ngược lại Ngài vẫn quý trọng và thúc đẩy tận tâm tâm kẻ ‘*lòng chai dạ đá*’ ấy được đích thân gặp gỡ Ngài. Ngài yêu thương quý trọng từng con người.

Trong Lá Thư Mục Vụ ngày 07/2/2010 tôi có thuật lại việc trở lại đạo của một tử tù tên là Nguyễn Văn Hoá, người ở Trung Chánh, Hóc Môn. Anh chém chết tên cán bộ nông nghiệp ngay trên miếng đất tổ tiên anh để lại khi hấn cây quyền thế trục xuất anh và gia đình ra khỏi nơi đó. Với đôi mắt đỏ ngầu, anh lầm lì nhìn mọi người rồi nói : “*Mới giết một thằng, thế nào tội nó cũng trả thù, đời chỉ có vậy mà thôi, mất hết rồi còn gì mà tiếc !*” Đôi mắt anh mới đáng sợ làm sao ! Cặp mắt ấy như có máu và có lửa ! Cái chết luôn hiện ra trước mắt anh, anh thấy thương hại cho vợ con anh, vừa mất chồng, mất cha lại vừa mất nhà cửa ruộng nương. Rồi những người mà anh thương yêu sẽ đi về đâu ? Tương lai nào sẽ đón tiếp họ ? Anh đâu biết rằng anh yêu thương họ một thì có Đấng yêu thương họ mười và Đấng đó cũng hết lòng yêu thương anh vô cùng.

Tại sao anh lại không bị đẩy vào một buồng giam khác mà lại vào buồng này ? Sự kiện trông như vô tình nhưng tôi tin rằng Thiên Ý Đấng Tối Cao đã sắp xếp như vậy. Một vị linh mục (trong số 6 vị có mặt trong buồng giam) đã được Đấng Yêu Thương ấy gửi đến cho anh. Ngày anh rời chúng tôi để đi vào khu xử bắn, tôi được biết anh đã lãnh nhận bí tích Thanh Tẩy và đã chọn tên thánh là Phêrô. Như vậy, có nghĩa là Chúa luôn luôn bận tâm vì trên cõi đời này đâu đó vẫn còn vô số ‘*kẻ cứng tin*’, vẫn còn nhiều ‘*Tôma*’, vẫn còn nhiều ‘*Phaolô*’, vẫn còn nhiều Phêrô Nguyễn Văn Hoá. Chúa vẫn chiếu cố đến từng người một cách độc nhất vô nhị. Bởi thế, mặc dầu Chúa ‘*về trời*’ nhưng Ngài đã hứa “*sẽ ở với chúng ta mọi ngày cho đến tận thế*”.

Lm. Phạm Quang Hồng.

